

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 318/2021
30.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић председника већа, Споменке Зарић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Војин Биљић, адвокат из ..., против туженог Града Београда, Секретаријат за саобраћај градске управе, Дирекција за јавни превоз и Градско веће Града Београд, кога заступа Градско правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7642/19 од 29.07.2020. године, у седници од 30.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7642/19 од 29.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 18087/18 од 11.03.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу накнади материјалну штету у виду изгубљене зараде за период од 01.06.2013. године до 27.08.2015. године у појединачним месечним износима наведеним изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у преосталом делу. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужени накнади нематеријалну штету у износу од 300.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 108.615,00 динара са законском затезном каматом од 13.04.2018. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7642/19 од 29.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му накнади материјалну штету у виду изгубљене зараде за период од 01.06.2013. године до 27.08.2015. године у појединачним месечним износима наведеним изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Првостепена пресуда преиначена је у ставу четвртом изреке, тако што је тужилац обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 156.000,00 динара. Ставом трећим изреке тужилац је

обавезан да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешено утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 408. и 403. став 2. тачка 2. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању које је правилно утврђено, тужилац је 17.12.1999. године туженом поднео захтев за обављање аутокси превоза путника на територији града Београда, који је одбачен као непотпун закључком туженог од 21.06.2002. године, јер тужилац у остављеном року није доставио тражене доказе иако је о томе примио обавештење 22.01.2002. године. На закључак туженог од 21.06.2002. године тужилац је изјавио жалбу, која је закључком туженог од 24.02.2011. године одбачена као неблаговремена. Пресудом Управног суда У 3660/11 од 14.07.2011. године, уважена је тужба и поништен закључак од 24.02.2011. године, након чега је у поновном поступку надлежни орган усвојио жалбу тужиоца, поништио закључак туженог од 21.06.2002. године и предмет је враћен првостепеном органу на поновни поступак. Након тога, орган туженог је поновно одбацивао захтев тужиоца као непотпун, која решења су поништавана по жалби тужиоца, након чега је орган тужене решењем од 28.08.2015. године одобрио тужиоцу обављање делатности аутокси превоза као самосталном предузетнику, па је решењем Агенције за привредне регистре од 16.09.2015. године тужилац уписан у регистар привредних субјеката као предузетник. Тужилац је био пријављен Националној служби за запошљавање, у периоду од 15.10.2007. године до 31.10.2010. године радио је у пекари, након чега је био пријављен као незапослено лице до 31.08.2015. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаном делу другостепене пресуде примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужени накнади материјалну штету у виду изгубљене зараде за период од 01.06.2013. године до 27.08.2015. године.

Према члану 172. став 1. Закона о облигационим односима – ЗОО, одговорност правног лица за штету коју проузрокује његов орган постоји када орган проузрокује штету трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем функција правног лица. Одговорност правног лица постоји само уколико је штета настала поступањем које се може сматрати прекорачењем, злоупотребом или погрешном применом датих овлашћења. Уколико надлежни орган поступа у оквиру законских овлашћења, примена неодговарајуће норме или погрешно тумачење законске норме, односно изражено правно мишљење у тумачењу права не представља основ за одговорност правног лица у смислу наведене законске одредбе, без обзира да ли је тако донета одлука од стране органа више инстанце потврђена или укинута, односно поништена или преиначена. Чињеница да је првостепени орган туженог доносио одлуке које су у жалбеном

поступку поништаване не води одговорности туженог за накнаду штете, како то правилно закључује другостепени суд. Тужени је тужиоцу 28.08.2015. године одобрио обављање делатности ауто-такси превоза, што не значи да су од прве тужиочеве пријаве били испуњени услови за издавање одобрења за обављање те делатности. Овакав закључак потврђује и то што се тужилац изјавом од 06.02.2015. године, датом на записник код Секретаријата за саобраћај градске управе Града Београда – Дирекција за јавни превоз – Сектор за аутотакси превоз, обавезао да ће доставити документацију која недостаје, а међу којом се налазило и уверење да је незапослен. Након тужиочеве пријаве Националној служби за запошљавање, тужени је издао одобрење тужиоцу за обављање ауто-такси превоза.

Ревизијом тужиоца неосновано се указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну примену материјалног права и наводи да је његов захтев за обављање ауто-такси превоза, који је закључком туженог од 21.06.2002. године одбачен као непотпун, већ тада испуњавао све потребне услове, те да том приликом тужиоцу није достављен позив за допуну докуменатације. Међутим, утврђено је да је обавештење о потреби да захтев употпуни тужилац примио 22.01.2002. године, што произилази из акта сектора за привреду туженог од истог датума, на којем се налази својеручни потпис тужиоца, као потврда о пријему наведеног обавештења.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић